

DZIEŃ 19. 11.03.

Słowo życia:

„A jeśli Ja palcem Bożym wyrzucam złe duchy, to istotnie przyszło już do was królestwo Boże” (Łk 11, 20)

Ozdoba życia rodzinnego, módl się za nami.

Ks. Mateusz:

Ozdoba życia rodzinnego.

„Osoba lub rzecz, z której można być dumnym” – to jedno ze znaczeń słowa „ozdoba”.

Postawa św. Józefa sprawia, że jest on nazywany ozdobą życia rodzinnego. Jego ufność i zachowanie było niejednokrotnie powodem do dumy dla Jezusa i Maryi.

Przyjmując Maryję do siebie, Józef zaufał słowom anioła. Z męstwem pełnym nadziei zaakceptował Boży plan.

Święta Rodzina ze św. Józefem jako głową stała się „ikoną Kościoła domowego, powołanego do wspólnej modlitwy. Rodzina jest Kościołem domowym i winna być pierwszą szkołą modlitwy. W rodzinie dzieci od najmłodszych lat mogą nauczyć się dostrzegać poczucie Boga dzięki nauczaniu i przykładowi rodziców: żyć w atmosferze naznaczonej obecnością Boga¹”.

Niech przykład św. Józefa sprawia, że i my będziemy powodem do dumy dla naszego otoczenia poprzez tworzenie „domowych Kościołów”.

Marek:

Ojciec powinien być w rodzinie „duchowym architektem”: poprzez osobistą relację z Bogiem stawać się przykładem dla żony i dzieci. Powinien być odpowiedzialny, budować pokój i jedność, a jego wiara winna być ozdobą życia rodzinnego.

Przeciwieństwem takiej postawy jest obojętność: ojciec zajmuje się zbyt sobą i kolekcjonuje kolejne pasje, które stają się jego bożkami. Ucieka w ten sposób od problemów rodzinnych, chowa się pod płaszczem uzależnień, często pozornie dobrych, jak sport, podróże czy ekstremalne hobby.

Serce Józefa uczy nas, że budowanie życia rodzinnego zawsze wiąże się z wysiłkiem. Jest nie tylko wizją, ale ciężką pracą. Porzucić obojętność to każdego dnia przyoblec się w słowo Boże i modlitwę, które cementują nasze wysiłki na rzecz budowania Bogiem silnej rodziny. Tylko wtedy nasze życie będzie drogą od nieładu do mądrości, od nędzy do szczęścia, od grzechu do świętości.

Św. Jan Paweł II: „Jeżeli zatem Bóg przeznaczył św. Józefa na małżonka Najświętszej Dziewicy, to uczynił go z pewnością nie tylko towarzyszem Jej życia, świadkiem Jej dziewictwa, obrońcą Jej cnoty, ale przez związek małżeński także uczestnikiem w Jej wzniosłej godności. Miłość ta ukształtowała życie świętej Rodziny naprzód w ubóstwie Betlejem, potem na uchodźstwie w Egipcie, z kolei – po powrocie – w Nazarecie. Kościół otacza głęboką czcią Świętą Rodzinę, stawiając ją wszystkim rodzinom za wzór. Święta Rodzina z Nazaretu, bezpośrednio związana z tajemnicą Wcielenia, sama też jest szczególną tajemnicą” (*Redemptoris Custos*, nr 20–21).

Papież Franciszek: „Wiele razy zachodzą w naszym życiu wydarzenia, których znaczenia nie rozumiemy. Naszą pierwszą reakcją jest często rozczarowanie i bunt. Józef odkłada na bok swoje rozumowanie, aby uczynić miejsce dla tego, co się dzieje, choć może mu się to zdawać tajemnicze, akceptuje, bierze za to odpowiedzialność i godzi się ze swoją historią. Jeśli nie pogodzimy się z naszą historią, nie będziemy w stanie uczynić żadnego następnego kroku, ponieważ zawsze pozostaniemy zakładnikami naszych oczekiwań i wynikających z nich rozczarowań” (*Patris corde*, nr 4).

Zadanie rekolekcyjne:

Odmów *Litanie do św. Józefa*.

Ćwiczenie dodatkowe:

Pomyśl, jak lepiej rozwijać modlitwę rodzinną (wspólny różaniec, modlitwa litania, liturgia godzin?).

Notatki twojego serca:

---

¹ Benedykta XVI, *Anioł Pański*, 28 grudnia 2011.